

**Справа «Моргуненко проти України»
("Morgunenko v. Ukraine")**

У рішенні, ухваленому 6 вересня 2007 року у справі *«Моргуненко проти України»*, Суд постановив, що:

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- було порушено ст. 13 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд признав сплатити заявнику 518 євро як компенсацію моральної шкоди та відшкодування судових витрат.

Обставини справи.

Заявник Іван Андрійович Моргуненко, 1937 р. н., проживає у м. Кривий Ріг. Він працював на Відкритому акціонерному товаристві «Кривбасзалізрудком» (далі – ВАТ). Державне відкрите акціонерне товариство «Укррудпром» є власником 100% акцій ВАТ.

У березні 2000 року заявник розпочав провадження у цивільній справі у Держинському районному суді м. Кривого Рогу, вимагаючи поновлення на посаді гірничого майстра ВАТ та відшкодування шкоди, завданої незаконним його звільненням.

2 листопада 2001 року цей суд ухвалив рішення про поновлення заявника на посаді гірничого майстра і частково задовольнив його вимогу про відшкодування шкоди на суму 12 231 грн. 37 коп. ВАТ подало апеляцію на це рішення суду, поновивши при цьому заявника на займаній раніше посаді.

4 червня 2002 року Апеляційний суд Дніпропетровської області підтримав рішення суду першої інстанції про поновлення заявника на посаді, проте зменшив суму компенсаційної виплати до 7 038 грн. 38 коп. Це рішення апеляційного суду не було оскаржене в касаційному порядку жодною зі сторін у встановлений строк, а тому стало остаточним у справі заявника.

30 липня 2002 року Відділ Державної виконавчої служби Жовтневого району м. Кривий Ріг розпочало виконавче провадження у справі заявника.

30 липня 2002 року це виконавче провадження було зупинено через початок процедури банкрутства ВАТ.

26 квітня 2004 року виконавче провадження у справі заявника було відновлене, оскільки процедура банкрутства ВАТ була припинена.

У травні 2004 рішення на користь заявника було зрештою виконане.

Зміст рішення Суду.

Заявник, покликаючись на ч.1 ст.6 Конвенції, скаржився на тривалість розгляду його цивільної справи у суді, включаючи й стадію виконавчого провадження.

Суд зазначив, що судове провадження та виконавче провадження є стадіями цілісного процесу (див. рішення у справі “*Scordino v. Italy №1*”). Отже, виконавче провадження не повинно відокремлюватися від судового процесу, і ці провадження повинні розглядатися разом, у їх сукупності (див. рішення у справах “*Estima Jorge v. Portugal*”, “*Sika v. Slovakia*”).

Суд визнав скаргу заявника прийнятною.

Стосовно скарги заявника Суд нагадав, що заявник ініціював у суді провадження у цивільній справі про поновлення його на займаній раніше посаді та відшкодування шкоди, завданої незаконним звільненням у березні 2000 року. Цей судовий процес зрештою завершився прийняттям остаточного судового рішення 4 червня 2002 року. Таким чином, тривалість провадження у справі заявника на судовій стадії становила 2 роки та три місяці, під час яких вимоги заявника розглядалися судами двох рівнів юрисдикції.

Далі Суд зазначив, що у липні 2002 року розпочалося виконавче провадження щодо судового рішення від 4 червня 2002 року. проте

заявник зміг отримати всю присуджену йому суму компенсаційних виплат лише через 23 місяці після цього, у травні 2004 року.

Суд наголосив, що обґрунтованість тривалості провадження повинна бути оцінена у світлі обставин справи з урахуванням наступних критеріїв: складність справи і поведінка заявника та уповноважених державних органів, а також зважаючи на те, що міг отримати заявник від вирішення справи (див., серед багатьох інших, рішення у справі “*Frydlender v. France*”).

Суд зазначив, що затримка у провадженні у справі заявника бала спричинена насамперед невиконанням остаточного судового рішення, ухваленого на його користь. Суд часто визнавав у подібних випадках наявність порушень ч.1 ст.6 Конвенції (див. рішення у справах “*Sika v. Slovakia*”, “*Sokur v. Ukraine*”).

Дослідивши всі обставини справи, Суд дійшов висновку про те, що Уряд не спромігся навести аргументу чи факту, який би дозволив Суду дійти іншого висновку у справі заявника, аніж у наведених вище справах. Тому, на думку Суду, тривалість проваджень у справі заявника була надмірною, і не було дотримано вимоги „розумного строку” судового розгляду.

Отже, було порушено ч.1 ст.6 Конвенції.

Заявник також скаржився на відсутність ефективних засобів правового захисту стосовно його скарги на надмірну тривалість проваджень. Він покликався на ст.13 Конвенції.

На думку ж Уряду порушення цієї статті не було.

Суд вважає, що скарга заявника на порушення цього конвенційного положення є прийнятною.

Суд нагадав, що ст.13 Конвенції гарантує ефективний засіб державного правового захисту щодо стверджуваного порушення,

встановленої у ч.1 ст.6 Конвенції вимоги, розглянути справу у суді протягом розумного строку.

Суд вказав, що він вже визнавав наявність порушень ст.13 Конвенції у подібних справах (див., наприклад, рішення у справах “*Efimenko v. Ukraine*”, “*Voytenko v. Ukraine*”). У даній справі Суд не бачить підстав, аби відійти від свого прецедентного права у даній справі і діяти іншого висновку, аніж у наведених вище рішеннях.

Відтак, мало місце порушення ст.13 Конвенції.

На підставі ч.1 ст.6 Конвенції заявник також скаржився на те, що національні суди неправильно підраховали розмір належних йому компенсаційних виплат, а також на порушення ст.8 Конвенції з огляду на факти у даній справі.

Уважно дослідивши всі матеріали справи, Суд, зважаючи на свої повноваження, не знайшов більше ознак порушення прав та свобод, передбачених Конвенцією чи Протоколами до неї.

Тому ця частина скарги є неприйнятною як необґрунтована згідно з ч.1, 3, 4 ст.35 Конвенції.